

Misuguste kohta lähääb wana sõna: „üheksa ammetit, kümnes nälg,” tõeks. See on ometi kerge ära mõista, et üks inimene mitte kõik ei wõi ega tea, see on — täielikult, sest — poolik teadmise ja pealikaudu katsumine ’põle keslegile kasuks. Hoidku igauks ennast peiliku mõtte eest, nagu oleks see wõimalik ühel aastal üht ammetit, teisel teist ja kolmandamal kolmandumat õppida. Ei, see oleks suur efsitus ja lahjutoodair. Otsse need kõige targemad õpetud mehed tunnistavad, et meie terive eluiga ei ulata ei ühegi teaduse täieliku lättesaamiseks. Elaks keegi kaa tuhat aastat wanaks ja õppiks heolega ja müriks tüdimatta kuni surmani, tema viimisel tunnil jäeks ometi tema teadus pooleni. Mis siis veel nende ammetide kohta tulub ütelda, mis 5—6 aastat hoelsat ettervalmisi tähist tarvitavad, õppija aga ära tüdineb ja 5—6 kuuga tahab walmis olla. See aeg on t' al otsekohje ärarai- satud ja imे siis, kui sähärduse tüdimuse juures kõik käest hundju lähääb, et enam ei ühegi asjus ünne ei leia. Kust see kaa peab tulema? Sest aina neist ammeti pidajatest peetakse lugu, kes oma tööd heal meeles ja himuga teewad ja seda põhjast põhjani on õppinud, sellevastu selle jä- rale, kes aga poolikult oma tööd teeb, ei küsí keegi. Seepärast — hoolega õppimine, lõp-

matta kannatus ja tüdimatta mee, need on need alused, kelle peale sünib jõukat ja õnnes- liku põlwe kinnitada. Ja seepärast tahab noo- relt algada, sest noored põlves õppib kõik ruttem ja terasem — wana karuaga ei õppi tant- siwa, ega kõva kända keegi enam ei kõ- werda. Õlma waewata aga ei saa ühtigit, sest tööl on viha juur, aga magus wili. Ja see viha juur ongi, mis mõndagi petab, ettervõtetud tööd poolele jätmä, ei mõtlegi see peale, et aegamööda ašjad käiwad, ruttu tehind pilla palla — waid, kui natuke tak- listust juhtub, kehe wana nispäisa walitsemas, wana ammet ülesse warna otsa ja astutakse uue saduladje. Kui ometi kõik inimesed seda püüaksid meeles pidada, et see üks töömine sõna on, et ei ole üht ainustgi ammetit siin patuses maailmas, kell' mitte oma head ja wead ei oleks, oma röemu ja kurbdust. Kes ei mõista ega taha seda meeles pidada, selle käsi käib peagi, nagu alamal jutustid Lédi w a Nađu pojja

Jüri Vohala lugu sedá meile näitab.

Kui Jüri alles veel Jüts oli, tõi isa tasse linnast fukke Rabitsa kaasa. Oh seda röemu!